

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/20/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119287357
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:6119287357.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Andrea Dudášová v právnej veci žalobcu: Stavebné bytové družstvo, IČO 00 170 747, so sídlom Horná 926/1, Šaľa, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., IČO 47 234 679, so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, proti žalovaným: 1. A. Z., narodený XX.X.XXXX, bytom M.. L. S. XXXX/X, K., 2. Y. Z., narodená XX.X.XXXX, bytom M.. L. S. XXXX/X, K., obaja žalovaní zastúpení splnomocnencom: Mgr. Diana Šiagyová, so sídlom Jánošíkova 2, Šaľa, o zaplatenie 1.858,12 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 8C/32/2019-159 zo dňa 14.1.2020 vo výrokoch I., III., takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., III. r u š í a vec mu v r a c i a v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom označeným v záhlaví súd prvej inštancie výrokom I. žalovaným v 1. a 2. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne istinu 1 858,12 EUR, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 83,35 EUR od 1.11.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 83,35 EUR od 1.12.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 83,35 EUR od 1.1.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 83,35 EUR od 1.2.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 83,35 EUR od 1.3.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 83,35 EUR od 1.4.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.5.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.6.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.7.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.8.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.9.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.10.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.11.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.12.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.1.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.2.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.3.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.4.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.5.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.6.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.7.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.8.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.9.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.10.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.11.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.12.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 84,53 EUR od 1.1.2019 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 73,37 EUR od 1.2.2019 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 73,37 EUR od 1.3.2019 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 73,37 EUR od 1.4.2019 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, pričom plnením jedného zo žalovaných zaniká

povinnosť plniť druhému v rozsahu jeho plnenia, výrokom II. návrh na prerušenie konania zamietol, výrokom III. rozhodol, že žalobca má voči žalovaným v 1. a 2. rade právo na náhradu trov konania vo výške 100%, ktoré budú vyčíslené osobitným uznesením súdom prvej inštancie.

2. Rozsudok označený v záhlaví súd prvej inštancie právne odôvodnil ust. § 8 ods. 2, § 10 ods. 1, 2, 3 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, § 101, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, 2, § 262 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalovaný v 1. a 2. rade sú bezpodielovými spoluvlastníkmi o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/1 bytu č. XX na X. poschodí vo vchode č. X v dome s č. XXXX na ulici M.. L. S. katastrálne územie K. vedený na LV č. XXXX a k tomu prislúchajúcemu podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu. Medzi sporovými stranami bola dňa 14.4.2003 uzatvorená Zmluva o výkone správy, na základe ktorej zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že touto zmluvou bude vykonávaná správa bytu č. XX ul. M.. L. S. č. XXXX/X. V zmluve v článku II. je uvedené, že SBD v Šali a vlastníci predmetného bytu budú pri správe bytu rešpektovať platné stanovky SBD a vykonávací predpis schválený členskou schôdzou Zhromaždenia delegátov SBD v Šali zo dňa 12.12.1997 pre realizáciu prevodu bytov do vlastníctva členov SBD - Nájomcov. Uvedená zmluva bola vlastnoručne podpísaná žalovanou stranou a za žalobcu bola podpísaná riaditeľom SBD Šaľa Ing. B. S.. Z výpisu z obchodného registra žalobcu vyplynulo, že za družstvo podpisuje predseda alebo podpredseda spolu s jedným členom predstavenstva alebo riaditeľom spolu s jedným členom predstavenstva. Podľa Stanov bytového družstva Šaľa podľa článku 83 bodu 3 riaditeľ uzatvára s vlastníckymi bytov zmluvy o výkone správy. Z účtovnej evidencie žalobcu bolo zistené, že žalovaná strana neuhrádzala platby za služby spojené s užívaním bytu za obdobie od 1.10.2016 do 31.3.2019. Na byt žalovanej strany nie sú uhradené náklady spojené s užívaním bytu, ktoré činia v roku 2016 sumu 250,05 EUR za mesiace október, november, december pri predpísaných preddavkoch 83,35 EUR mesačne. V roku 2017 boli preddavky vo výške 84,53 EUR mesačne a dlh za rok 2017 činí 933,57 EUR. V roku 2018 boli preddavky 84,53 EUR mesačne a dlh za rok 2018 činí 935,89 EUR. V roku 2019 boli preddavky 73,37 EUR a dlh za január, február, marec činí 220,11 EUR. Neuhradené preddavky za obdobie od 1.10.2016 do 31.3.2019 predstavujú sumu 2337,62 EUR. Podľa vyúčtovania skutočné náklady oproti preddavkom boli nižšie o 481,50 EUR. Rozdiel súm 2337,62 EUR a 481,50 EUR činí žalovanú sumu 1858,12 EUR. Okresný súd Galanta pod spisovou značkou 15Cb/18/2015 prejednával spor o zaplatenie 3603,57 EUR, kde ako žalobca vystupovala spoločnosť TOP REAL Šaľa s.r.o. a ako žalovaný Stavebné bytové družstvo Šaľa. Žalobca v žalobe tvrdil, že vlastníci bytov v K. u. M.. L. S. č. XXXX jednostranným prejavom vôle dňa 5.4.2013 vypovedali správu bytového domu žalovanému. Ďalej bolo uvádzané, že dňa 31.7.2013 došlo k ukončeniu právneho vzťahu o správe bytového domu na strane žalovaného a novým správcom bytového domu s. č. XXXX sa stala spoločnosť TOP REAL Šaľa. Dňa 2.3.2017 Okresný súd Galanta rozhodol vo veci spisová značka 15Cb/18/2015 tak, že žalobu zamietol. V bode 41 uvedeného rozsudku sa uvádza, že súd dospel k názoru, že výpovede doručené dovtedajšiemu správcovi bytového domu na základe rozhodnutia prijatého na schôdzi vlastníkov dňa 4.4.2013 nemožno považovať za výpovede platné. Ich neplatnosť je spôsobená tým, že neboli podané na základe rozhodnutia vlastníkov bytov, ktoré bolo prijaté spôsobom stanoveným v § 14 zákona č. 182/1993 Z. z. Schôdza vlastníkov nebola zvolaná spôsobom ustanoveným § 14 ods. 1 zák. č. 182/1993 Z. z. Nebolo preukázané, že oznámenie o schôdzi bolo spolu s programom schôdze doručené v písomnej forme každému vlastníckovi bytu minimálne 5 pracovných dní pred dňom konania schôdze. Schôdza konaná dňa 4.4.2013 nebola uznášania schopná, pretože neboli prítomní vlastníci 2/3 bytov (schôdze sa nezúčastnilo SBD Šaľa, ktoré vlastnilo 30 z celkového počtu 64 bytov). Keďže išlo o rozhodnutie podľa § 8a, ods. 6, bolo vylúčené zníženie kvóru na posúdenie uznášania schopnosti schôdze po uplynutí jednej hodiny od stanoveného začiatku schôdze. V bode 43 predmetného rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že Zmluvu o výkone správy zo dňa 16.9.2013 nemôže byť zmluvou platnou z dôvodu, že nedošlo k platnému vypovedaniu zmluvy s dovtedajším správcom. Platnosti zmluvy teda bráni zákonná prekážka spočívajúca v existencii inej zmluvy o výkone správy bytového domu. Proti rozsudku OS Galanta spisová značka 15Cb/18/2015 bolo podané odvolanie a Krajský súd Trnava pod spisovou značkou 21Cob/57/2017 rozhodol dňa 26.6.2018 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Krajský súd Trnava v bode 27 rozsudku uvádza, že v spore bolo jednoznačne zistené, že vypovedanie zmluvy o výkone správy voči SBD Šaľa nebolo v súlade s hmotným právom. Uznesením Okresnej prokuratúry Galanta zo dňa 12.2.2019 bolo zrušené uznesenie vyšetrovateľa OR PZ Šaľa zo dňa 18.1.2019, ktorým odmietol vec podozrenia zo spáchania zločinu podvodu a bolo uložené vyšetrovateľovi, aby vo veci znova konal a rozhodol. Predmetom vyšetrovania je zisťovanie či spoločnosť TOP REAL Šaľa s.r.o. v zastúpení konateľkou Mgr. B. K. od 16.9.2013

neoprávnene nevyberá nájomné od vlastníkov bytov na ul. M. L. S. XXXX v K., hoci nevykonáva reálnu správu bytového domu, ktorú vykonáva SBD Šaľa, pričom správcovi bytového domu SBD Šaľa vznikla pohľadávka 132 688,72 EUR. OR PZ - odbor kriminálnej polície Šaľa dňa 22.2.2019 začal trestné stíhanie v zmysle § 199 ods. 1 Trestného poriadku za zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) c) trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že až do začatia súdneho sporu žalovaná strana nespochybňovala Zmluvu o výkone správy, ktoré uzavrelo SBD Šaľa s jednotlivými vlastníkami bytov v dome súp. č. XXXX dňa 14.4.2003. Na základe tejto zmluvy sa uskutočňovali aj vzájomné plnenia po dobu viac ako 10 rokov. Až dňa 4.4.2013 mala byť uvedená zmluva vypovedaná, k čomu však nedošlo zákonným spôsobom. Čo sa týka námietky ohľadne nedostatku člena predstavenstva na zmluve, k tomu súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka, kto bol pri prevádzkovaní podnik poverený určitou činnosťou je splnomocnený na všetky úkony, ku ktorým pri tejto činnosti obvykle dochádza. Zo stanov Družstva SBD Šaľa bod 3 jednoznačne vyplýva, že riaditeľ bol poverený uzatvárať s vlastníkami bytov zmluvy o výkone správy. Neobstojí ani námietka premlčania, keďže žaloba bola podaná na súd prvej inštancie v máji 2019 a žalovaná strana považuje nárok žalobcu za obdobie od novembra 2016 do mája 2017 za premlčaný, keď z uvedeného je možné jednoznačne konštatovať, že žalobca podal žalobu v trojročnej lehote a jeho pohľadávka nie je premlčaná. K námietke, že Zmluvu o výkone správy je „nesúladná so zákonom“ č. 182/1993 Z. z. súd prvej inštancie uviedol, že doposiaľ nepodala žalovaná strana žiadnu žalobu o neplatnosť zmluvy o výkone správy. Povinnosti platiť do fondu sa nemôžu vlastníci zbaviť z dôvodu, že toto zákonné ustanovenie je kogentnej povahy a bez príspevkov vlastníkov do fondu, by nebolo možné zabezpečovať starostlivosť o bytový dom, t. j. údržbu, prevádzku, opravy, modernizáciu, rekonštrukciu bytového domu. Zákon určuje vlastníkom obligatórnu povinnosť uhrádzať príspevky do fondu, pričom zmluva o výkone správy následne ustanovuje konkrétne rozpisy mesačných platieb do fondu, spôsob úhrady, pomer príspevkov jednotlivých vlastníkov. Výška zálohových platieb je určená len odhadom najčastejšie podľa vyúčtovania z predchádzajúceho roka. Pod úhradami za plnenia je možné rozumieť tzv. zálohové platby, ktoré sú vlastníci povinní platiť mesačne vopred v súvislosti s užívaním bytu. Výšku zálohových platieb stanovuje správca alebo spoločenstvo podľa spotreby v danom byte za predchádzajúci rok a súčasne platných cien, pričom v zmysle zákona sú správca alebo spoločenstvo povinní zohľadniť mieru využívania spoločných častí domu a spoločných zariadení domu vlastníkami bytov a nebytových priestorov v dom. Pravidelné platenie mesačných zálohových platieb je dôležitou povinnosťou vlastníkov z dôvodu, že správca musí každý mesiac uhrádzať faktúry dodávateľov služieb a to bez rozdielu, či ide o konečné alebo zálohové faktúry. Ak vlastník nebude plniť peňažné povinnosti, bude správca povinný vymáhať vzniknuté nedoplatky súdnou cestou prípadne peňažné nároky môžu byť uspokojené predajom bytu na dražbe po splnení zákonných podmienok. V súlade s ustanovením § 517 os. 2 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie zaviazal žalovaných aj na úrok z omeškania vzhľadom za to, že boli v omeškani s plnením svojho peňažného záväzku.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie označenom v záhlaví vo výrokoch I., III. (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) podali žalovaní odvolanie zo dňa 3.3.2019 a odvolanie zo dňa 5.11.2020 z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaniach uviedli, že napadnutý rozsudok vo všetkých jeho výrokoch považujú za arbitrárny, ústavne nekonformný a porušujúci základné pravidlá súdneho procesu a nemajúci oporu v hmotnom práve a spočívajúci na nesprávnej aplikácii hmotného práva, ktoré spôsobili nesprávne právne posúdenie veci. Najzávažnejším odopretím práva na súdnu ochranu je nevyhovenie žiadosti o odročenie pojednávania, ktoré bolo súdu doručené s kvalifikovaným návrhom na procesné návrhy, ako aj s kvalifikovaným právnym vyjadrením k uplatnenému nároku, čo do jeho výšky, ako aj právneho titulu a predovšetkým s návrhmi na vykonanie dokazovania vo veci samej. Napadnuté rozhodnutie v predmetnej právnej veci bolo vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, prebehlo len jediné meritórne konanie bez prítomnosti žalovaných a ich právnej zástupkyne. Návrh na doplnenie dokazovania súd prvej inštancie odmietol a nárok priznal na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a z dôvodu nevykonaním navrhovaných dôkazov nesprávne a nezákonne rozhodol, pričom súčasne nesprávne posúdil aj platnosť zmluvy o výkone správy, na základe ktorej sa žalobca domáhal plnenia. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal celý nárok na plnenia zálohových platieb a prislúchajúceho úroku z omeškania z týchto zálohových platieb bez toho, že by vôbec žalobca tieto predpisy zálohových platieb predložil. Nepredložil ani zákonom požadované rozhodnutie vlastníkov o výške tvorby fondu prevádzky, údržby a opráv bytového domu. Vypravenie odôvodnenia napadnutého rozsudku sa plne stotožňuje s

právnym posúdením žalobcu, ktoré si súd prvej inštancie v celosti osvojil, poukázal na závery konania vedeného na tamojšom súde pod sp. zn. 15Cb/18/2015, ktorý považoval za východisko pre právne posúdenie sporu. Súd prvej inštancie tiež nesprávne posúdil právny vzťah medzi účastníkmi ako vzťah, na ktorý by sa mal aplikovať Obchodný zákonník, čo je to úplne nesprávne právne posúdenie, nakoľko je celkom a bez pochybností zrejmé, že ide o spotrebiteľský spor a na úpravu práv a povinností treba aplikovať lex specialis zákon č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a lex generalis Občiansky zákonník. Platnosť a účinnosť zmluvy o výkone správy odvodil potom celkom neprijateľne a v rozpore s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie potom celkom nesprávne usúdil, že pre účastníkov sú záväzné stanovky žalobcu, nakoľko stanovky sú predpisom žalobcu upravujúce práva a povinnosti členov bytového družstva, čo žalovaní neboli, a preto ich interný predpis nemohol zaväzovať. Celkom neprijateľným je záver súdu prvej inštancie o oprávnenosti konať menom žalobcu len na základe interného predpisu žalobcu, teda stanov družstva, úprava v Obchodnom zákonníku je pri konaní vo vzťahu k tretím osobám záväzná, najmä pri úkonoch, ktoré vyžadujú obligatórne písomnú formu. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal argumentáciou žalovaných, že ani podpisu tejto zmluvy o výkone správy nepredchádzalo žiadne rozhodnutie vlastníkov v bytovom dome o voľbe správcu tak, ako to vyžaduje zákon. Preto aj v doručených výpovediach, resp. v samotnej zápisnici zo zhromaždenia vlastníkov, na ktorom sa rozhodlo o výpovedi zmluvy, táto nie je vôbec špecifikovaná, nakoľko vlastníci ani nemali vedomosť o existencii jednej platnej a účinnej zmluvy o výkone správy tak, ako ju má na mysli zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, pričom väčšine vlastníkov sa zmluva týkajúca sa výlučne ich dostala do rúk až ako príloha návrhu zo strany žalobcu. Nesprávny a nemajúci oporu je aj záver súdu prvej inštancie o skutočnosti, že z vyššie citovaného súdneho spisu vyplýva, že žalobca bol správca, uvedená skutočnosť z vypravenia odôvodnenia prvostupňového ani odvolacieho súdu vôbec nevyplýva, nakoľko ani jeden z týchto súdov neriešili otázku platnosti a účinnosti zmluvy o výkone správy, aby sa vôbec ďalej skutočne mohli zaoberať jej ukončením výpoveďou. Žalobca predložil súdu prvej inštancie výlučne sumarizáciu platieb, ktorá je účtovnou evidenciou, ktorá nemá žiadnu dôkaznú výpovednú hodnotu. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal argumentáciou žalovaných a návrhmi na doplnenie dokazovania; a to predložením predpisu zálohových platieb, z obsahu ktorého by vyplynulo, či obsahuje zákonom oprávnené požadované položky. V prípade, že by sa súd prvej inštancie riadne zaoberal prejudiciálnou otázkou platnosti zmluvy o výkone správy a konštatoval by potom jej nesúlad s vyššie citovaným zákonom o vlastníctve bytov, musel by posúdiť nárok inak, ako nárok na plnenie z platnej zmluvy a inak by musel posúdiť aj otázku vznesenej námietky premlčanie s prihliadnutím na premlčacie lehoty pri vydaní bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie si nedal ani námahu, aby logicky pouvažoval nad skutočnosťou, že súčet žalovaných predpisov zálohových platieb nie je totožný s priznanou istinou (2.351,60 eur), nakoľko žalovaní by na základe takto plnených zálohových platieb boli pri ročnom vyúčtovaní v preplatku, čo je aj potvrdené v predložených vyúčtovaniach, a práve z uvedeného dôvodu sa mal žalobca potenciálne domáhať zaplataenia nedoplatku na základe ročného vyúčtovania zálohových platieb a nie mesačných predpisov zálohových platieb. Žalobca za predpokladu platnej a účinnej zmluvy o výkone správy sa mal v súlade so zákonom o vlastníctve bytov a nebytových priestorov domáhať plnenia, zaplataenia nedoplatku, ktorý mal žalobcovi vzniknúť po vykonaní vyúčtovania zálohových platieb a nie samotných zálohových platieb. Od vydania napadnutého rozhodnutia došlo zo strany žalovaných k uhradeniu istiny vo výške 1.492,70 eur a to z dôvodu neeskalovania problémov v bytovom dome. Priznanie nároku na náhradu trov je rozporné s dobrými mravmi, sú tu dané dôvody hodné osobitného zreteľa podľa ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku, a to tak v okolnostiach danej veci, aj v okolnostiach na strane účastníkov a ich vzťahu vyplývajúceho z mandátnej zmluvy o výkone správy, pravosť a účinnosť ktorej bola spochybnená viacerými rozhodnutiami KS Trnava v sporoch s inými vlastníkmi v bytovom dome. Žalovaní navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

6. K odvolaniam žalovaných sa vyjadril žalobca. Vo vyjadreniach uviedol, že súd prvej inštancie sa pri vydaní rozsudku vysporiadal so všetkými argumentami a dôkazmi predloženými žalobcom. Naopak žalovaní vo svojom odvolaní v podstate len zopakovali svoje tvrdenia, ktoré však počas pojednávania nedoložili, nepreukázali žiadnym dôkazom, a to ani listinným. Pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania, predložený právnou zástupkyňou žalovaných emailom dňa 14.01.2020, súd prvej inštancie sa ani nemal zaoberať takto podaným návrhom na prerušenie konania, keďže nebol podaný riadne. Za najzávažnejšie odopretie práva na súdnu ochranu vnímajú žalovaní nevyhovenie žiadosti o odročenie pojednávania, ktoré bolo súdu doručené s kvalifikovaným návrhom na procesné úkony. Žalobca poukazuje na to, že práve právna zástupkyňa žalovaných sa pojednávania nezúčastnila a

svoju neprítomnosť ani neospravedlnila, resp. nepreukázala dôvody svojej absencie. Žalobca má na súde s právnou zástupkyňou žalovaných Mgr. Šiagyovou viacero obdobných pojednávanií, kde sa Mgr. Šiagyová buď nezúčastní pojednávania bez akéhokoľvek ospravedlnenia, alebo sa ospravedlní pár hodín pred pojednávaním.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolania majú zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolatelia v odvolaniach použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolania žalovaných sú dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu v zrušenom rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

8. Vo vzťahu k opakovaným námietkam žalobcu predostretým v odvolacom konaní o oneskorenom podaní odvolania zo strany žalovaných, považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že obe odvolania žalovaných boli podané včas. Súd prvej inštancie totiž nesprávne doručil napadnutý rozsudok do elektronickej schránky obchodnej spoločnosti Advokátska kancelária - Mgr. Šiagyová, s.r.o. v likvidácii, IČO 36 868 817, so sídlom Jánošíkova 2, Šaľa, hoci boli žalovaní v konaní zastúpení Mgr. Dianou Šiagyovou, advokátkou, so sídlom Štúrova 2, Šaľa. V zmysle pokynu odvolacieho súdu zo dňa 2.9.2020 súd prvej inštancie opätovne doručil napadnutý rozsudok prostredníctvom poštového podniku do vlastných rúk dňa 21.10.2020 Mgr. Diane Šiagyovej, advokátke, so sídlom Jánošíkova 2, Šaľa. Žalovaní podali v zastúpení Mgr. Dianou Šiagyovou, advokátkou, so sídlom Jánošíkova 2, Šaľa proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch I., III. odvolanie zo dňa 3.3.2019 doručené súdu prvej inštancie prostredníctvom poštového podniku dňa 18.2.2020 a odvolanie zo dňa 5.11.2020 doručené súdu prvej inštancie prostredníctvom e-mailu dňa 5.11.2020 bez autorizácie, ktoré odvolanie zo dňa 5.11.2020 bolo doplnené do desiatich dní v listinnej podobe jeho doručením prostredníctvom poštového podniku súdu prvej inštancie dňa 10.11.2020 (§ 125 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku). V zmysle ustanovenia § 121 ods. 2 Civilného sporového poriadku zákonná 15-dňová lehota na podanie odvolania žalovaným tak začala plynúť dňa 22.10.2020 a posledný deň tejto lehoty pripadol na deň 5.11.2020. Z uvedeného vyplýva, že obe odvolania žalovaných boli podané včas.

9. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.858,12 eur s príslušenstvom. Už právoplatným výrokom II. rozsudku súdu prvej inštancie súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania. Napadnutými výrokmi I., II. rozsudku súdu prvej inštancie súd prvej inštancie žalobe o zaplatenie sumy 1.858,12 eur s príslušenstvom vyhovel a žalobcovi priznal voči žalovaným 1., 2. právo na náhradu trov konania vo výške 100 %, ktoré budú vyčíslené osobitným uznesením súdom prvej inštancie. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaných je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne rozhodol, keď žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel.

10. Jednou z odvolacích námietok žalovaných, pritom však zásadnou, bolo namietanie, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia, keďže súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku nezaberal argumentmi žalovaných prednesených v rámci procesnej obrany v konaní pred súdom prvej inštancie.

11. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho rozhodnutia, ktoré súd zavinil svojím procesným postupom, spravidla vždy strane odnímajú možnosť konať pred súdom. Tieto vady zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti rozhodnutia. V prípade, keď je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, jedná sa o zmätočné rozhodnutie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkové otázky. Samotné rozhodnutie musí byť

logickým a právnym vyústením priebehu konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky vykonateľnosti, zrozumiteľnosti a určitosti jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k výroku rozhodnutia.

12. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

13. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku), pričom strane musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenia sa totiž chápu aj z hľadiska práv strany na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a tieto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

14. Odvolací súd z obsahu preskúmaného rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie nevyhotovil preskúmaný rozsudok v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Tu je potrebné dať za pravdu odvolateľom, že závery v ňom obsiahnuté sú nedostatočné. V odôvodnení rozsudku nie sú uvedené komplexne skutkové zistenia v spojitosti s čiastkovými zisteniami, ktoré by mali mať logickú nadväznosť, aby v súhrne umožnili vytvoriť záver o celkovom skutkovom stave. Súd prvej inštancie totiž síce opisuje čiastkové skutkové zistenia (odsek 13. - 21. rozsudku súdu prvej inštancie), avšak nevytvára ucelený záver o celkovom skutkovom dejí. Súd musí potrebné údaje, hodnotenia a závery o rozhodných skutočnostiach formulovať vlastnými slovami s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci, a to najmä na obsah dokazovania, zložitosť zisťovania skutkového stavu, návrhy strán na doplnenie dokazovania, čo v odôvodnení preskúmaného rozsudku absentuje. Preskúmaný rozsudok tak nenapĺňa požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti. Napadnuté rozhodnutie neobsahuje ani presvedčivé hodnotenie dôkazov, keďže v ňom nie je nepochybným spôsobom uvedené, ktoré z rozhodných skutkových okolností boli preukázané a ktoré nie. Súd prvej inštancie len stroho konštatuje, že na základe zmluvy o výkone správy sa uskutočňovali vzájomné plnenia po dobu viac ako 10 rokov, že nedostatok podpisu člena predstavenstva je zhojený aplikáciou ustanovenia § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka, a to nielenže bez akejkoľvek citácie aplikovaných právnych noriem Obchodného zákonníka vo vzťahu k podpisovaniu právnych úkonov v písomnej forme, ale aj bez primeranej interpretácie ustanovenia § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka (na ktorý sa v odôvodnení preskúmaného rozsudku odvoláva súd prvej inštancie) s odkazom na príslušnú judikatúru. Ďalej súd prvej inštancie zovšeobecňuje povinnosť vlastníkov bytov platiť do fondu a platiť úhrady za plnenia a konštatuje nedôvodnosť uplatnenej námietky premičania. Súd prvej inštancie neuvádza, ako tvrdené skutkové okolnosti posúdil a z čoho ich zistil v nadväznosti na úvahu súdu prvej inštancie v procese hodnotenia dôkazov. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie síce opisuje obsah súdneho spisu, avšak absentuje v ňom opísanie úvahy súdu prvej inštancie o tom, ktorý z vykonaných dôkazov považoval za hodnoverný a ktorý nie a prečo, aké zistenia vyvodil z dôkazov a ktoré dôkazy neboli vykonané a z akého dôvodu. Súd prvej inštancie sa tiež nedostatočne zaoberal rozsiahlymi argumentmi žalovaných popierajúcimi uplatnené nároky žalobcu. Takýmto postupom súdu prvej inštancie bolo znemožnené stranám, aby uskutočňovali procesné práva a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces a nemožno tento nedostatok napraviť v odvolacom konaní.

15. Z obsahu podaní žalovaných urobených v konaní pred súdom prvej inštancie (Odpor zo dňa 10.6.2019, Návrh na prerušenie konania zo dňa 13.1.2020) vyplýva, že žalovaní sa domáhali ochrany spotrebiteľa, namietali neplatnosť zmluvy o výkone správy, keďže bola podpísaná len riaditeľom a tiež pre absenciu voľby správcu a pre rozpor so zákonom č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (konkrétne § 8, § 14, § 5 ods. 1 písm. g)), namietali neunesenie dôkazného bremena ohľadne výšky uplatneného nároku v celosti a v čiastkových plneniach dôvodiac, že o výške preddavkov do fondu a výške zálohových platieb za služby spojené s užívaním bytu rozhodujú vlastníci bytov, pričom žalobca nepredložil žiadne rozhodnutie o výške tvorby fondu a predpisu mesačných zálohových platieb, namietali nejasnosť vyúčtovania nákladov za rok 2016, 2017, ktorých obsahom je preplatok, namietali opodstatnenosť nároku na úroky z omeškania s poukazom na judikatúru, že nie je možné domáhať sa platenie úroku z omeškania skôr, ako je vyhotovené ročné vyúčtovanie.

16. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku vôbec nevysporiadal s charakterom sporu ako spotrebiteľským, pričom žalovaní sa domáhali ochrany ich postavenia spotrebiteľov. Vo vzťahu k námietke absolútnej neplatnosti zmluvy o výkone správy súd prvej inštancie len konštatoval, že žalovaní doposiaľ nepodali žiadnu žalobu o neplatnosť zmluvy o výkone správy a dlhú dobu si plnili svoje záväzky, pričom sa nezaoberal žiadnym tvrdeným dôvodom neplatnosti zmluvy o výkone správy. Pokiaľ aj súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku poukazoval na závery konania vedeného na tamjšom súde pod spisovou značkou 15Cb/18/2015, je to bezpredmetné, keďže v uvedenom konaní nebola posudzovaná platnosť zmluvy o výkone správy zo dňa 14.4.2003, od ktorej si žalobca odvodzuje nároky uplatnené v prejednávacom prípade, ale platnosť výpovede zo dňa 5.4.2013 zo zmluvy o výkone správy a v nadväznosti na to platnosť zmluvy o výkone správy zo dňa 16.9.2013. Vo vzťahu k námietkam o neopodstatnenosti výšky uplatneného nároku súd prvej inštancie uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku len všeobecné tvrdenia o povinnosti vlastníkov platiť do fondu a úhrady za plnenia, k námietkam o nejasnosti ročných vyúčtovaní ohľadom poskytovaných služieb sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nevyjadril vôbec. Čo sa týka priznaného úroku z omeškania, súd prvej

inštancie len paušálne odkázal na ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ustanovenie § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v platnom znení.

17. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie mal v rozhodnutí náležite venovať všetkým vyššie uvedeným popretiam skutkových tvrdení žalobcu, skutkovým tvrdeniam žalovaných, hmotnoprávnym námietkam žalovaných predneseným v rámci procesnej obrany žalovaných v konaní pred súdom prvej inštancie a zopakovaných aj v odvolaní. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemôže argumentáciu strany odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť, v čom jej nesprávnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Nezaobranie sa argumentmi žalovaných namietajúcimi v súdenom spore porušenie ustanovení právnych predpisov o ochrane spotrebiteľa, porušenie ustanovení zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, porušenie ustanovení Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka a atď. bez toho, aby uviedol, prečo ich považuje za nesprávne a irelevantné, možno považovať za nedostatočné odôvodnenie. O takýto prípad išlo aj v súdenom spore, keďže súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vôbec nereagoval na všetky dôvody neopodstatnenosti uplatnených nárokov žalobcu uvádzané žalovanými v konaní pred súdom prvej inštancie a neposkytol im žiadnu repliku na nimi predostretú právne otázky týkajúce sa prostriedkov procesnej obrany žalovaných. Za týchto okolností rozsudok súdu prvej inštancie nie je vyhotovený v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku a keďže súd prvej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnil ústavne prijateľným spôsobom, odňal žalovaným možnosť konať pred súdom a tým tiež bola naplnená dôvodnosť odvolacej argumentácie žalovaných.

18. Odvolací súd považuje za nutné vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu na zaplatenie sumy 1.858,12 eur uviesť, že odôvodnenie súdu prvej inštancie je v tomto smere značne zmätočné. Z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nie je ani len zrejmé, o aký nárok sa po právnej stránke jedná. V žalobe žalobca uvádza, že si uplatňuje platby za „služby spojené s užívaním bytu“ za obdobie od 1.10.2016 do 31.3.2019 vo výške 1.858,12 eur, pričom k žalobe pripojil sumárne analýzy platieb označeného ako „nájomné“, vyúčtovanie „nákladov spojených s užívaním bytu“, do ktorého zahrnul aj „Fond prevádzky a údržby opráv“. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku citoval ustanovenia § 10 ods. 1, 2, 3 zákona č. 182/993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a len všeobecne konštatoval povinnosť vlastníkov bytov platiť preddavky do fondu a úhrady za plnenia. Odvolací súd zdôrazňuje, že bezpochyby zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov sa zaoberá finančnými záležitosťami pri správe bytového domu, pričom dôsledne rozlišuje medzi povinnosťou vlastníkov bytov platiť „preddavky do fondu prevádzky, údržby a opráv“, ktorých výšku preddavku si určujú zásadne vlastníci sami a povinnosťou vlastníkov bytov platiť „zálohové platby za plnenia spojené s užívaním bytu“, ktorých výšku stanovuje správca podľa spotreby v danom byte za predchádzajúci rok a súčasne platných cien. Z uvedeného je zrejmé, že sa jedná o dve samostatné položky, ktoré sú podľa zákona oddelené. Z obsahu napadnutého rozsudku však nevyplýva, že by toto bral súd prvej inštancie na zreteľ, ujasnil si, o aký nárok vôbec ide v preskúmanom prípade a v nadväznosti na jeho právne posúdenie vyhodnotil výsledky dokazovania pri vysporiadaní sa s námietkami žalovaných. Súd prvej inštancie sa zrozumiteľným spôsobom nevysporiadal ani len s právnym posúdením uplatneného nároku na zaplatenie istiny v sume 1.858,12 eur a už vôbec nie s jeho výškou (v rozpise za jednotlivé mesiace a v celkovej výške). Nakoľko sa súd prvej inštancie nezaoberal všetkým žalovanými namietanými dôvodmi neopodstatnenosti uplatnených nárokov žalobcu, sú jeho závery obsiahnuté v napadnutom rozsudku nedostatočné. Preskúmaný rozsudok tak nenaplnuje požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti. Takýmto postupom súdu prvej inštancie bolo znemožnené stranám, aby uskutočňovali im patriace procesné práva a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces a nemožno tento nedostatok napraviť v odvolacom konaní.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie vôbec neodôvodnil, vo vzťahu k tomuto výroku preskúmaného rozsudku odcitoval len znenie ustanovení § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

20. V dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorým bolo znemožnené stranám, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, neostávalo odvolaciemu súdu nič iné, než tento rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku zrušiť a

podľa ustanovenia § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku vec vrátiť súdu prvej inštancie v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

21. Žiada sa dodať vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaných o nesprávnom právnom posúdení veci, že u nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok, ani vady prvoinštančného konania, preto bolo nutné tento rozsudok v napadnutých výrokoch zrušiť a otvoriť súdu prvej inštancie procesný priestor pre vydanie nového rozhodnutia, ktoré nebude postihnuté zmieneným deficitom. Rovnako nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou.

22. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, bude opätovne posúdiť žalobou uplatnené nároky na zaplatenie istiny (dôsledne rozlišovať medzi preddavkami do fondu prevádzky, údržby a opráv a zálohovými platbami za plnenia spojené s užívaním bytu) a na zaplatenie príslušenstva (s dôrazom nielen na jeho výšku ale aj splatnosť) a zaoberať sa naplnením, resp. nenaplnením každého jednotlivého žalovaným uvádzaného dôvodu o neopodstatnenosti týchto nárokov, a to z hľadiska okolností uvádzaných v konaní pred súdom prvej inštancie a zopakovaných v odvolaniach. Výsledky vykonaného dokazovania je nevyhnutné vyhodnotiť vychádzajúc zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov zakotveného v Čl. 15 Základných princípov Civilného sporového poriadku a v ustanovení § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľov, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť. V odôvodnení rozhodnutia je tiež nevyhnutné uviesť aj citáciu aplikovaných právnych noriem, vysvetlenie, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu týchto právnych noriem a dostatočnú argumentáciu pri ich výklade. Rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

23. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova rozhodne o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

24. Senát odvolacieho súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).